Οικουμενισμός και υποδούλωσις εις τα πάθη (Δάφνη Βαρβιτσιώτη, Ιστορικός)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 17 Ιουνίου, 2008

Από Εισήγηση της Δ.Β., με τίτλο «Φονταμενταλιστικά Στοιχεία του Οικουμενισμού», στα πλαίσια του Διορθοδόξου Θεολογικού Συνεδρίου, με θέμα «Οικουμενισμός, Γένεση, Προσδοκίες-Διαψεύσεις», το οποίο διοργάνωσαν από κοινού η Εταιρεία Ορθοδόξων Σπουδών και το Τμήμα Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας τής Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ. (20-24.9.2004).

Αναλύοντας το μακρύ ιστορικό τής από μέρους των οικουμενιστών υπονομεύσεως των θεμελιωδών χριστιανικών δογμάτων, τα οποία θεμελιώνουν και στηρίζουν την χριστιανική περί ανθρώπου αντίληψη και τα οποία διαμορφώνουν τον «Καινόν Ανθρωπο», ο μακαριστός Ι. Πόποβιτς είχε επισημάνει -προ τριακονταετίας, ήδη- ότι, ο Οικουμενισμός απομάκρυνε «ολόκληρον τον Θεάνθρωπο» (Ι. Πόποβιτς, Αρχιμανδρίτης (†), *Ορθόδοξος Εκκλησία και Οικουμενισμός*, Θεσσαλονίκη 1974), για να τον αντικαταστήσει με τον Ευρωπαίο άνθρωπο.
Η σύγχρονη, όμως, βιβλιογραφία, αλλά και η οικουμενιστική πρακτική, τεκμηριώνουν ότι, σήμερα πλέον, ο Οικουμενισμός αποδομεί συστηματικά το πρότερο ανθρωπολογικό πρότυπό του, προς χάριν ενός άλλου προτύπου. Ως μέσον για την αποδόμηση του προηγούμενου προτύπου του, ο Οικουμενισμός εξακολουθεί να χρησιμοποιεί τον «αγαπισμό». Εστιασμένος αποκλειστικώς στον άνθρωπο -και όχι στον Θεάνθρωπο- ο «αγαπισμός» επιβάλλει ως μόνα κριτήρια χριστιανικής ή άλλης -θρησκευτικής, ιδεολογικής ή ηθικής- αυτοσυνειδησίας την «αγάπη χωρίς σύνορα, χωρίς όρια και χωρίς περιορισμούς προς τον άνθρωπο», αλλά και την πλήρη ανοχή προς τα πάθη και προς τις παντοειδείς «ιδιαιτερότητες» (Ι. Πόποβιτς, «Σήμερα, επιστρέφουμε στον πανθεϊστικό ανιμισμό του Πλωτίνου, όπου η ψυχή είναι θεός, χωρίς όμως την από μέρους του απόρριψη των παθών του σώματος. Για τον αναδυόμενο πανθεϊστικό μυστικισμό, τα πάθη, ως "ζωικά", θεωρούνται ιερά». Βλ. *Οδός Θεογνωσίας*, Εκδόσεις ΓΡΗΓΟΡΗ, Αθήνα 1985).
Με την μεθόδευση αυτή, ο Οικουμενισμός εδραιώνει την νέα «θεολογία» του, η ατομική ηθική της οποίας επιτρέπει την πλήρη «απελευθέρωση» και επικράτηση των παθών, σωματικών και ψυχοπνευματικών. Με την παθοκρατία ως πυρήνα της νέας «θεολογίας» του, ο Οικουμενισμός προσεταιρίζεται τους πάντες. Προσεταιρίζεται τους μη συνειδητούς ορθοδόξους χριστιανούς -αλλά και τους πιστούς άλλων δογμάτων και ομολογιών- παρουσιαζόμενος ως ενωτικός και αγαπητικός. Προσεταιρίζεται τους αλλοθρήσκους ή και αθέους, παρουσιαζόμενος ως ανεξίθρησκος και

ανεξίκακος. Τέλος, προσεταιρίζεται και τους έχοντες έντονα πάθη και «ιδιαιτερότητες», παρουσιαζόμενος ως «απελευθερωτικός» και ανεκτικός.
Με τον «αγαπισμό» ως όπλο του, ο Οικουμενισμός εξαλείφει ό,τι θεωρεί πρόσκομμα για την πραγμάτωση του ενωτικού οράματός» του, που είναι η εδραίωσίς του ως Πανθρησκείας δια της επικαλύψεως -ή και απορροφήσεως εντός των κόλπων του- της πανσπερμίας θρησκειών, φιλοσοφιών, ιδεολογιών και στάσεων ζωής του πλανήτη και δια της συνενώσεως των πάντων σε ένα «Όλον». Σημειωτέον ότι, καθαρά ολιστική, αυτή η επιδίωξη του Οικουμενισμού οικοδομείται επί της «διευρυμένης» επανερμηνείας του ευαγγελικού «Ινα πάντες εν ώσι»· οικοδομείται, δηλαδή, επί της στρεβλώς επαναπροσδιορισμένης εννοίας τής οικουμενικότητος, η οποία προτάσσει το «εν αγάπη», παραμερίζοντας το «εν αληθεία» Χριστού. Δια του «αγαπισμού», ο Οικουμενισμός διατρανώνει ότι «αγαπά χωρίς όρια και χωρίς περιορισμούς» τον άνθρωπο, ότι μάχεται για τα «δικαιώματά» του και ότι κόπτεται για την «ελευθερία του». Διαποτισμένος, ωστόσο, από το έλλειμμα της εν Χριστώ αληθείας, ο αγαπισμός «αγαπά» μεν τον άνθρωπο, αλλά υπό έναν απαρέγκλιτο όρο: να είναι υποδουλωμένος στα σωματικά ή και ψυχο-πνευματικά πάθη του, σε σημείο απολύτου υπαρκτικής ταυτίσεώς του με αυτά. Και, βεβαίως, ακριβώς το ίδιο έλλειμμα αληθείας μεταλλάσσει τον «αγαπισμό» σε βαθύτατη απέχθεια έναντι του καινού ανθρώπου, ο οποίος έχει ενσυνειδήτος επιλέξει να είναι βιαστής των παθών του.
Επιβάλλοντας την παθοκρατία και αντιμαχόμενος τον καινό άνθρωπο, ο Οικουμενισμός αποκαλύπτει, εμμέσως πλην σαφώς, ότι εγκαταλείπει και αυτό ακόμη το μεταπτωτικό -αλλά και εκπτωτικό- πρότυπο του Ευρωπαίου ανθρώπου, προκειμένου να επαναπροσδιορίσει τον άνθρωπο επί τη βάσει του κατωτάτου παρανομαστού της ανθρωπίνης υπάρξεως: του ανθρώπου ως αποκλειστικώς ζωικού όντος.
Ακραία θεμελιοκρατικός (δηλ. φονταμενταλιστικός) ο εν λόγω επαναπροσδιορισμός α) αντιπροσωπεύει μια μή-χριστιανική (και αντι-χριστιανική) και μια μή-δυτική (και αντι-δυτική) περί ανθρώπου αντίληψη· β) δρομολογεί την σταδιακή παλινδρόμηση της βουλήσεως και της αυτοσυνειδησίας του δυτικού ανθρώπου στα προχριστιανικά, αλλά και προ-λογικά δεδομένα της· γ) ευνοεί την επικράτηση του ανθρώπου, ο οποίος επειδή είναι έρμαιο των παθών του, είναι ευάλωτος, εύπειστος, χειραγωγήσιμος και υποταγμένος· δ) εξομοιώνει την οικουμενιστική ανθρωπολογία με την ανθρωπολογία θρησκειών, στις οποίες η έννοια τής βουλήσεως είτε απουσιάζει παντελώς, είτε εκφράζεται με την ενδοτικότητα και την τυφλή υποταγή· ε) είναι σύμφωνη με την νεοποχίτικη ηθική τής παγκοσμιοποιήσεως, η οποία θέλει να διαμορφώσει ό,τι αποκαλεί τον «Νέον άνθρωπον», ήτοι έναν τύπο ανθρώπου χωρίς εσωτερικούς περιορισμούς και ενοχές, σε ό,τι αφορά την ατομική του ηθική· στ) τέλος, ο εν λόγω επαναπροσδιορισμός είναι ταυτόσημος με την μαρξιστική ανθρωπολογία, η οποία -θεωρώντας τον άνθρωπο αποκλειστικώς ζωτικό ον («ζώσα ύλη») και επιδιώκοντας (και αυτή) την οικοδόμηση του «Νέου Ανθρώπου»- (MICHEL HELLER, Ρώσος ιστορικός, Καθ. στο Πανεπιστήμιο της Σορβόννης, *Ο Σοβιετικός Ανθρωπος*, *Ερευνα στην Διάπλαση του Homo Sovieticus*,εκδ. ΘΕΤΙΛΗ, 1985, Β' εκδ. 1987) επιτάσσει, ως

«φυσική», την πλήρη «απελευθέρωση» του ανθρώπου από κάθε εσωτερικό περιορισμό («Η πλήρης απελευθέρωση είναι αυτή που θα οικοδομήσει την από μακρού αναμενόμενη Λενινιστική-Μαρξιστική Ουτοπία»).
Αλλά, ο οικουμενιστικός επαναπροσδιορισμός της εννοίας του ανθρώπου ως ζωικού όντος συμπαρασύρει αναπόφευκτα και αυτήν καθ' εαυτήν την έννοια της βουλήσεως. Και τούτο διότι, μοιραίος, οδηγεί στον επαναπροσδιορισμό της επί βιολογικής - υλιστικής βάσεως (Παρόμοιος κίνδυνος ελλοχεύει και από την από μέρους των οικουμενιστών (αλλά και από μέρους θεολόγων υπερμάχων της μετανεωτερικότητος) εκμετάλλευση της θέσεως του Αγίου Ιωάννου του Δαμασκηνού ότι η ψυχή αποτελείται από λεπτοτάτη ύλη). Απορρίπτοντας, δηλαδή, τα θεμελιώδη χριστιανικά θεολογικά ερείσματα, τα οποία προσδίδουν υπερβατικότητα και ιερότητα στον άνθρωπο και στην ελευθερία τής βουλήσεώς του, και απορρίπτοντας την χριστιανική έννοια και σημασία της αμαρτίας και της σωτηρίας, ο Οικουμενισμός υποβιβάζει τον μεν άνθρωπο σε «ζώσα ύλη», την δε βούλησή του, σε απλή βιολογική λειτουργία. Για να το πούμε διαφορετικά: υιοθετώντας κατά τρόπο έμμεσο, αλλά σαφή, αυτήν την καθαρά φονταμενταλιστική περί ανθρώπου αντίληψη, ο Οικουμενισμός επιφέρει -κατά τρόπο αθέατο αλλά ουσιαστικό- δύο καίρια πλήγματα κατά της ανθρώπινης αυτοσυνειδησίας. Μεταλλάσσει τον μεν άνθρωπο, από μοναδικό Πρόσωπο, σε απρόσωπο ζωικό ον με αγελαία αυτοσυνειδησία, το δε αυτεξούσιον, από το μεγαλύτερο δώρο ελευθερίας και αγάπης του Τριαδικού Θεού προς τον άνθρωπο, σε μηχανιστική - βιολογική αντίδραση· ήτοι, σε απλό σωματικό - ζωικό ανακλαστικό, η χειραγώγηση του οποίου είναι επιτρεπτή, τόσο από ηθικής, όσο και από μεταφυσικής απόψεως.
Συμπερασματικά: με την «νέα θεολογία» του, ο Οικουμενισμός νομιμοποιεί ηθικώς την πλήρη υποδούλωση του ανθρώπου. Διότι, απαξιώνοντας οντολογικά τον άνθρωπο και αποψιλώνοντας την βούλησή του από την ιερότητα που της προσέδιδε ο Χριστιανισμός, νομιμοποιεί ηθικώς (και μεταφυσικώς) την διαβουκόληση του ανθρώπου από τους εξουσιαστές. Από την άλλη, επιβάλλοντας την παθοκρατία, ο Οικουμενισμός νομιμοποιεί ηθικώς (και μεταφυσικώς) την υποδούλωση του ανθρώπου στα πάθη του. Αποτέλεσμα τούτου είναι ότι διαμορφώνει άτομα που -βυθισμένα στον υποβολιμαίο εκμαυλισμό τους, αλλά και επαιρόμενα για αυτόν-, άλλοτε μεν, δεν αντιλαμβάνονται την διαβουκόλησή τους από τους εξουσιαστές, άλλοτε δε, την αντιλαμβάνονται, αλλά δεν ενοχλούνται από αυτήν σε αμφότερες, πάντως, τις περιπτώσεις, δεν αντιλαμβάνονται ότι ο εκμαυλισμός, που τους προσφέρεται ως αγαπητικό δώρο «απελευθερώσεως», έχει ως τίμημα τον αποπροσανατολισμό τους, την αδιαφορία τους -ή ακόμα και την συνεργεία τους- στην διαβουκόλησή τους από τους εξουσιαστές. Να είναι άραγε τυχαίο ότι, με την «νέα θεολογία» του, ο Οικουμενισμός συμβάλλει στην άνευ όρων καθυπόταξη του άνθρωπου στις απάνθρωπες συνθήκες της παγκοσμιοποιήσεως και της Νέας Τάξεως Πραγμάτων;

(Πηγή: «ΘΕΟΔΡΟΜΙΑ» Ιανουάριος – Μάρτιος 2008)

ΣΧΕΤΙΚΑ ΑΡΘΡΑ:

Δια τον Παπισμόν και τον Οικουμενισμόν (Σεβασμ. Μητροπολίτης Πειραιώς Σεραφείμ)

Περί Παπισμού και Οικουμενισμού (Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιώς Σεραφείμ)

Ορθόδοξη Εκκλησία και Οικουμενισμός (Αρχ. Ιουστίνος Πόποβιτς (+1979))

Λειτουργική Αναγέννησις ή Οικουμενιστική Ομοιομορφία; (Αρχ. Νικόδημος Μπαρούσης)

Οικουμενισμός, Νεοειδωλολατρία και Νέα Εποχή (π. Αρσένιος Βλιαγκόφτης Δρ Θ. - Πτ. Φ.)

Ο Οικουμενισμός εν τη πράξη (Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιερόθεος Βλάχος)

Η 'Λειτουργική Κίνησις' της Δύσεως και ο Οικουμενισμός (Αρχ. Νικόδημος Μπαρούσης)

Ο οικουμενισμός (Ιερά Μονή Παρακλήτου - Ωρωπός Αττικής)

Συνέδριο: «Οικουμενισμός - Γένεση, Προσδοκίες, Διαψεύσεις» (Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, 20 - 24 Σεπτεμβρίου 2004)